

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Evy Dlouhé a soudkyň JUDr. Ivany Muchové a JUDr. Pavly Havlíkové ve věci ve věci žalobců a) P ■ R ■ nar. ■, bytem ■, ■ a b) E ■ R ■ nar. ■, bytem ■ oba zastoupeni JUDr. Martinem Klímou, advokátem se sídlem tř. V. Klementa 203, Mladá Boleslav, proti žalovanému **Vodovody a kanalizace Mladá Boleslav, a. s.**, IČ: 463 56 983, se sídlem Čechova 1151/II, 293 22, Mladá Boleslav, zastoupen JUDr. Františkem Hrudkou ml., advokátem se sídlem Vodičkova 30, Praha 1 o zaplacení 17.812,50 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 25.4.2013 č.j. 7C 385/2010-216, **t a k t o :**

- I. Rozsudek soudu I. stupně **s e m ě n í** ve výroku o nákladech řízení tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení 52.277,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů odvolacího řízení 8.531,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce.

O d ů v o d ě n í

Okresní soud v Mladé Boleslavi rozsudkem ze dne 25.4.2013 č.j. 7C 385/2010-216 uložil žalované zaplatit žalobcům 17.812,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně od 25.11.2010 do 31.12.2010 a od 1.1.2011 do zaplacení úroky z prodlení ve výši reposazby stanovené ČNB a platné pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o sedm procentních bodů, to vše do tří dnů od

právní moci rozsudku. Žalované dále uložil zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 57.355,30 Kč k rukám právního zástupce žalobců, do tří dnů od právní moci rozsudku, a náklady státu 8.340,- Kč rovněž do tří dnů na účet okresního soudu.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání žalovaný, který namítal, že předpokladem pro přiznání újmy podle § 58 odst. 3 vodního zákona je to, že vodoprávní úřad stanoví podél vodního díla ochranné pásmo. V posuzované věci úřad ochranné pásmo nestanovil. Ochranné pásmo podle § 58 odst. 3 vodního zákona nelze zaměňovat s ochranným pásmem podle § 23 zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť § 30 vodního zákona stanoví, že ochranná pásma vodních zdrojů podle zvláštního zákona tímto nejsou dotčena. Soud I. stupně zaměnil ochranné pásmo podle § 23 zákona o vodovodech a kanalizacích za ochranné pásmo podle § 58 odst. 3 vodního zákona. Rozhodnutí soudu I. stupně tak spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Soud I. stupně se nezabýval tím, jakým způsobem a v jakém rozsahu jsou žalobci reálně omezeni existencí vodovodního řadu. Žalobci omezení nedoložili. Soud I. stupně provedl zjištění ze znaleckého posudku, s tím však žalovaný nesouhlasí, neboť tím soud nahrazuje absenci tvrzení žalobců. Žalovaný se domnívá, že vodovodní řad vede ve stejném místě, a že v padesátých letech byl pouze obnovován. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že se žaloba zamítá.

Žalobci ve vyjádření k odvolání uvedli, že žalobci jsou omezeni ve svém vlastnickém právu tím, že na jejich pozemku je ochranné pásmo. Je nemravné parazitovat na využívání věci, která je ve vlastnictví jiného při komerčním dodávání vody přes pozemky žalobců a přitom žalobcům neposkytnout odpovídající plnění. Znalecký posudek vyjádřil vše, co soud pro své rozhodnutí potřeboval. Žalovaný vůči znaleckému posudku žádné výhrady nevznesl. Omezení vlastníka spočívá v tom, že v ochranném pásmu se musí zdržet jakékoliv výstavby, výsadby okrasných a ovocných rostlin a podobně. Tyto skutečnosti jsou notorií a není třeba je dokazovat. Navrhli potvrzení rozsudku soudu I. stupně.

Krajský soud v Praze přezkoumal rozsudek soudu I. stupně podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o.s.ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalobců není důvodné.

Podle § 55 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb. (vodní zákon) vodní díla jsou stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem, a to zejména stavby vodovodních řadů a vodárenských objektů včetně úpraven vody, kanalizačních stok, kanalizačních objektů, čistíren odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizací. Podle § 58 odst. 3 vodního zákona vodoprávní úřad může na návrh vlastníka vodního díla v zájmu jeho ochrany opatřením obecné povahy stanovit ochranná pásma podél něho a zakázat nebo omezit na nich podle povahy vodního díla umístění a provádění některých staveb nebo činností. Vlastníci pozemků a staveb v ochranném pásmu mají vůči vlastníkovi vodního díla nárok na náhradu majetkové újmy, která jim uvedeným zákazem nebo omezením vznikne. Nedojde-li mezi vlastníkem pozemků a staveb v ochranném pásmu a vlastníkem vodního díla k dohodě o výši náhrady, rozhodne o její výši soud.

Podle § 23 zákona č. 274/2001 Sb. o vodovodech a kanalizacích, k bezprostřední ochraně vodovodních řadů a kanalizačních stok před poškozením se vymezují ochranná pásma vodovodních řadů a kanalizačních stok (dále jen "ochranná pásma"). Ochrannými pásmy se rozumí prostor v bezprostřední blízkosti vodovodních řadů a kanalizačních stok

určený k zajištění jejich provozuschopnosti. Ochranná pásma vodních zdrojů podle zvláštního zákona tímto nejsou dotčena. Ochranná pásma jsou vymezena vodorovnou vzdáleností od vnějšího líce stěny potrubí nebo kanalizační stoky na každou stranu. V ochranném pásmu vodovodního řadu nebo kanalizační stoky lze provádět zemní práce, stavební činnost, vysazovat trvalé porosty apod. jen s písemným souhlasem vlastníka vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatele, pokud tak vyplývá ze smlouvy uzavřené podle § 8 odst. 2. Podle § 22 citovaného zákona, veřejnou službou se pro účely tohoto zákona rozumí činnost provozovatele v oboru zásobování vodou a odvádění odpadních vod.

V rozhodnutí č.j. 20Co 6/2012 – 147 ze dne 15.2.2012 odvolací soud uvedl, že důkazy, které byly provedeny soudem I. stupně, bylo prokázáno, že v pozemkové knize knihovni [REDAKCE] nebyla žádná služebnost pro vedení vody podle § 481 o.z.o. zapsána. Z důkazů provedených soudem I. stupně, zejména z článku na čl. 35, bylo zjištěno, že služebnost k vedení vody byla založena k obecnímu pozemku a bylo povoleno vystavět studni a vést roury okolo silnice příkopem za náhradu 200,- Kč. V roce 1953 byla vyměněna potrubí u zástavby po pravé straně silnice a v letech 1956, 1957 a 1958 obec vyměnila staré potrubí a rozšířila vodovodní síť. Z uvedených důkazů bylo zjištěno, že původní vodovod, zbudovaný v roce 1901, byl zřízen na obecních pozemcích, k obecním pozemkům byla zřízena služebnost za náhradu, a byl veden příkopem u silnice. Při jeho výměně v roce 1953 zřejmě došlo k posunutí vodovodního řadu z příkopu silnice na pozemek právních předchůdců žalobců. K tomu, aby mohl být na jejich pozemku vybudován vodovodní řad, byl nutný souhlas vlastníka. Pokud by vlastník takový souhlas nedal, byl by pozemek potřebný pro vybudování vodovodního řadu vyvlastněn. Vzhledem k tomu, že v té době postačoval ústní souhlas, dospěl odvolací soud ke shodnému závěru, jako soud I. stupně, že souhlas s vybudováním vodovodního řadu byl dán právními předchůdci žalobců. Nebylo však prokázáno, že by právní předchůdci žalobců obdrželi jakoukoliv náhradu za omezení vlastnických práv, neboť náhrada byla poskytována pouze v případě vyvlastnění pozemku, nikoliv v případě, že vlastník dal souhlas k provedení stavby na jeho pozemku. Dále odvolací soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu v rozhodnutí sp.zn. 28 Cdo 4211/2010. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že se žalobci nemohou domáhat bezdůvodného obohacení podle § 451 a násl. o.z. za samotné vedení vodovodního řadu pod povrchem pozemku a za užívání pozemku bez právního důvodu. Soud I. stupně se však nezabýval tím, zda mají žalobci nárok na náhradu na náhradu majetkové újmy podle § 58 vodního zákona, tedy zda jim zřízením ochranného pásma na jejich pozemku vzniká majetková újma, a v případě že ano, jaká je její výše.

Po zrušení rozsudku odvolacím soudem soud I. stupně doplnil řízení výsledkem žalobce, znaleckým posudkem, kterým zjistil výši náhrady. Znalec vycházel pouze z újmy, která žalobcům vzniká ochranným pásmem, kdy se majitel musí zdržet jakékoliv výstavby v ochranném pásmu, výsadby okrasných a ovocných rostlin apod. Znalec tedy vychází pouze z uvedené újmy stanovené dle zákona č. 151/2007 Sb. v šíři podél hranice pozemku s veřejnou komunikací. Obvyklá cena věcného břemene s ohledem na zatížení pozemku dle znalce činí 47.940,- Kč.

Provedenými důkazy bylo zjištěno, že původní vodovod, zbudovaný v roce 1901 byl zřízen na obecních pozemcích, k obecním pozemkům byla zřízena služebnost za náhradu, a tento vodovod byl veden příkopem u silnice. Při jeho výměně v roce 1953 zřejmě došlo k posunutí vodovodního řadu z příkopu silnice na pozemek právních předchůdců žalobců. K vybudování vodovodního řadu byl nutný souhlas vlastníka, pokud vlastník takový souhlas nedal, byl by pozemek potřebný pro vybudování vodovodního řadu vyvlastněn. Vzhledem

k tomu, že v té době postačoval ústní souhlas, dospěl soud k závěru, že tento souhlas s vybudováním vodovodního řadu byl právními předchůdci žalobců dán. Nebylo však prokázáno, že i právní předchůdci žalobců obdrželi za omezení vlastnických práv jakoukoliv náhradu. Proto se žalobci této náhrady, která jim vzniká dle § 23 zákona č. 274/2001 Sb. o vodovodech a kanalizacích, domáhají a za toto omezení požadují náhradu ve výši 8.906,25 Kč ročně dle znaleckého posudku, který si nechali vypracovat znalcem ing. Marianem Uramem.

Podle § 55 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb. (vodní zákon) vodní díla jsou stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem, a to zejména stavby vodovodních řadů a vodárenských objektů včetně úpraven vody, kanalizačních stok, kanalizačních objektů, čistíren odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizací. Podle § 58 odst. 3 vodního zákona vodoprávní úřad může na návrh vlastníka vodního díla v zájmu jeho ochrany opatřením obecné povahy stanovit ochranná pásma podél něho a zakázat nebo omezit na nich podle povahy vodního díla umístění a provádění některých staveb nebo činností. Vlastníci pozemků a staveb v ochranném pásmu mají vůči vlastníkovu vodního díla nárok na náhradu majetkové újmy, která jim uvedeným zákazem nebo omezením vznikne. Nedojde-li mezi vlastníkem pozemků a staveb v ochranném pásmu a vlastníkem vodního díla k dohodě o výši náhrady, rozhodne o její výši soud.

Podle § 23 zákona č. 274/2001 Sb. o vodovodech a kanalizacích, k bezprostřední ochraně vodovodních řadů a kanalizačních stok před poškozením se vymezují ochranná pásma vodovodních řadů a kanalizačních stok (dále jen "ochranná pásma"). Ochrannými pásmy se rozumí prostor v bezprostřední blízkosti vodovodních řadů a kanalizačních stok určený k zajištění jejich provozuschopnosti. Ochranná pásma vodních zdrojů podle zvláštního zákona tímto nejsou dotčena. Ochranná pásma jsou vymezena vodorovnou vzdáleností od vnějšího líce stěny potrubí nebo kanalizační stoky na každou stranu. V ochranném pásmu vodovodního řadu nebo kanalizační stoky lze provádět zemní práce, stavební činnost, vysazovat trvalé porosty apod. jen s písemným souhlasem vlastníka vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatele, pokud tak vyplývá ze smlouvy uzavřené podle § 8 odst. 2. Podle § 22 citovaného zákona, veřejnou službou se pro účely tohoto zákona rozumí činnost provozovatele v oboru zásobování vodou a odvádění odpadních vod.

Podle § 481 o.z.o. věcného práva služebnosti k věcem, které jsou zapsány ve veřejných knihách, lze nabýti tolíko zápisem do nich. Podle § 28 zákona 71/1870 čes.z.z., o tom, kterak lze vody užívati, jí svozovati a jí se brániti, aby se vody s větším prospěchem užívati mohlo, anebo aby se škodlivé účinky její odvarovaly, může správa, i když tu nejsou příčiny, z kterých se může dle § 365 obecného zákona občanského někomu právo vlastnické odejmouti, opatření učiniti: aby držitelé pozemků dovolili zříditi na nich za přiměřenou náhradu služebnosti k tomu konci, by voda jiným náležející přes jejich pozemek z jedné končiny na druhou se vedla a zřídily se tam stroje a opatření, jichž k tomuto vedení vody potřeba. Takové služebnosti může se však držitel pozemku zprostiti postoupením kusu země, jehož k vedení vody a náležitých k tomu zřízení zapotřebí, za kteréž postoupení mu přísluší přiměřená náhrada.

Soud I. stupně po zhodnocení všech dosud provedených důkazů, kdy se zabýval tím, zda žalobci mají nárok na náhradu majetkové újmy podle § 58 vodního zákona, dospěl k závěru, že jejich žaloba je důvodná. Mezi účastníky je nesporné to, že pod částí pozemku

žalobců vede vodovodní řad, což vyplynulo jednak z přednesu účastníků při prvním jednání ve věci, z žaloby i z vyjádření žalované. Proto soud následná tvrzení žalované o tom, že žalobci neprokázali to, že vodovodní řad vede pod jejich pozemkem, považuje za ryze účelová, když tuto skutečnost zjistil i soudem ustanovený znalec. Žalovaná rovněž zpochybnila to, že by žalobci byli jakýmkoliv způsobem omezeni ve výkonu svého vlastnického práva tím, že pod jejich pozemkem má vést vodovodní řad. Tuto skutečnost však žalobci nepochybně prokázali, a to zejména znaleckým posudkem, který jasně stanoví, jaká majetková újma vzniká žalobcům v důsledku vodovodního potrubí vedeného pod jejich pozemkem. Soud rovněž nepřipustil důkaz opětovným výslechem svědka ing. Otakara Pavlíka, který žalovaná navrhla z toho důvodu, že dle odvolacího soudu byl tento důkazní návrh původně učiněn po koncentraci řízení. Soud má za to, že i kdyby tento důkaz nebyl proveden, existence vodovodního řádu pod pozemkem žalobců a skutečnost, že je zde od 50. let minulého století vyplývají z ostatních důkazů, zejména z podání účastníků a ze znaleckého posudku. Pokud odvolací soud konstatoval, že žalobci se nemohou, jak správně uvedl soud I. stupně, domáhat bezdůvodného obohacení podle § 451 a násl. o.z. za samotné vedení vodovodního řádu pod povrchem pozemku a za užívání pozemku bez právního důvodu, musí se soud I. stupně zabývat tím, zda mají žalobci nárok na náhradu majetkové újmy podle § 58 vodního zákona, tedy zda jim zřízením ochranného pásma na jejich pozemku vzniká majetková újma, a v případě, že ano, jaká je její výše. Proto se soud touto otázkou zabýval a dospěl k závěru, že ochranné pásmo dle § 58 vodního zákona v případě žalobců zřízeno nebylo, přesto ochranné pásmo existuje, neboť každé vedení (vodovodní nebo elektrokomunikační) má ze zákona ochranné pásmo, které je dáno normou o vedení podzemních komunikací. Je to dáno již charakterem těchto zařízení a v případě žalobců má soud za to, že ochranné pásmo vodovodních řadů a kanalizačních stok existuje dle § 23 zákona o vodovodech a kanalizacích, který stanoví, že k bezprostřední ochraně vodovodních řadů a kanalizačních stok před poškozením se vymezují ochranná pásma vodovodních řadů a kanalizačních stok. Těmito ochrannými pásmy se rozumí prostor v bezprostřední blízkosti vodovodních řadů a kanalizačních stok určený k zajištění jejich provozuschopnosti. Ochranná pásma vodovodních zdrojů podle zvláštního zákona tímto nejsou dotčena.

S ohledem na uvedené soud I. stupně dospěl k závěru, že i v případě žalobců existuje ochranné pásmo a ze znaleckého posudku bylo nepochybně zjištěno, jakým způsobem a v jakém rozsahu jsou žalobci omezeni ve výkonu svého vlastnického práva. Výši majetkové újmy vyčíslil znalec ing. Miroslav Žahourek v částce 47.940,- Kč, což je náhrada za zřízení věcného břemene ochranného pásma vodovodního řádu, soud však přiznal žalobcům žalovanou částku ve výši 17.812,50 Kč dle žalobního petitu, když žalobci setrvali na svém žalobním návrhu a další částku nepožadovali. Soud přiznal žalobcům zákonný úrok z prodlení dle ust. § 517 odst. 2 obč. zákoníku, a to ode dne podání žaloby, tak jak požadovali, a to ve výši repo sazby stanovené ČNB a platné pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o sedm procentních bodů.

Odvolací soud zcela odkazuje na skutkové i právní závěry soudu I. stupně. Žalovaný před odvolacím soudem poukázal na nedostatek judikatury ve sporné věci, a na skutečnost, že rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 3786/2007 a sp.zn. 28 Cdo 4211/2010 se neshodují v názoru na možnost použití ust. § 451 o.z., tedy požadovat bezdůvodné obohacení. Vzhledem k tomu, že se žalobci domáhají náhrady za omezení, která jim vznikají podle § 23 zákona č. 274/2001 Sb. o vodovodech a kanalizacích, z důvodu, že v koridoru vodovodního řádu je ochranné pásmo, které brání žalobcům plně užívat pozemek, a za toto omezení požadují náhradu v přiznané výši, odvolací soud se použitím ust. § 451 o.z. nezabýval.

V řízení bylo prokázáno, že vodovodní řad byl v daném místě, tedy na pozemku žalobců, vybudován v roce 1953, když dříve vybudovaný vodovod, který vedl na pozemcích obce, byl posunut směrem od silnice. Podle § 40 zákona č. 93/1950 Sb. a podle § 20 zákona č. 280/1949 Sb. nemovitosti a práva, kterých je třeba k uskutečnění jednotného hospodářského plánu anebo podrobného nebo zastavovacího plánu, jakož i k provedení asanace, lze vyvlastnit, nedojde-li k dohodě. Z právní úpravy v době vybudování vodovodního řadu vyplývá, že náhrada byla poskytována pouze v případě vyvlastnění pozemku, pokud vlastník nedal souhlas s vybudováním veřejně prospěšné stavby. Vzhledem k tomu, že pozemek právních předchůdců žalobců nebyl vyvlastněn, musel být dán souhlas s umístěním vodovodního řadu, ovšem bez jakékoliv náhrady.

Odvolací soud při rozhodování o určení náhrady za zřízené ochranné pásmo vodovodního řadu vycházel z judikatury Ústavního soudu, který např. v rozhodnutí sp.zn. Pl. ÚS 25/04, které se týkalo náhrad za dříve bezplatně zřízená věcná břemena, uvedl, že i když mají nesporný veřejnoprávní prvek daný způsobem jejich vzniku a účelem, kterému slouží, nelze přehlížet, že mají i významný prvek soukromoprávní. Vlastník věci je omezen tak, že je povinen něco trpět, něčeho se zdržet nebo něco konat s tím, že se řídí speciální právní úpravou, která upravuje činnosti, k jejichž provozování vznikly. Tato úprava nevylučuje použití jiných právních předpisů. Z nálezu Ústavního soudu dále vyplývá, že na danou problematiku je třeba nahlížet podle zásady nepravé retroaktivity. Podle této zásady vyplývají práva a povinnosti vlastníka nikoliv z právní úpravy, na jejímž základě vznikly, nýbrž ze současné zákonné úpravy.

Uvedenými úvahami se řídil odvolací soud i při posuzování projednávané věci. Práva a povinnosti vlastníka pozemku a provozovatele vodovodního řadu upravuje § 7 zákona č. 274/2001 Sb. o vodovodech a kanalizacích. Podle odst. 5) citovaného ustanovení, vznikla-li osobě uvedené v odstavci 4 výkonem práv stavebníka nebo vlastníka vodovodu nebo kanalizace podle odstavců 1 a 2 majetková újma, nebo je-li tato osoba omezena v obvyklém užívání pozemku nebo stavby, má tato osoba právo na náhradu. Nedojde-li k dohodě o výši a způsobu náhrady, poskytne stavebník nebo vlastník vodovodu nebo kanalizace osobě uvedené v odstavci 4 jednorázovou náhradu podle zvláštního právního předpisu bez zbytečného odkladu, nejpozději do 6 měsíců ode dne vzniku práva na náhradu. Tím není dotčeno právo domáhat se náhrady u soudu.

Současná úprava zákona o vodovodech a kanalizacích předpokládá, že se provozovatel vodovodního řadu dohodne s vlastníkem pozemku, na kterém má být vodovodní řad zřízen, a případnou újmu, která vlastníku vzniká tím, že bude omezen v užívání pozemku, kompenzuje jednorázovou náhradou podle zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku. V projednávané věci však bylo prokázáno, že vodovodní řad byl na pozemku žalobců postaven v době, kdy žádná náhrada poskytována nebyla. Současná právní úprava – zákon o vodovodech a kanalizacích však vlastníkům pozemku ukládá povinnosti a jejich vlastnické právo je omezeno ochranným pásmem vodovodního řadu. Omezení práv žalobců, jako vlastníků pozemku, vyplývá z ust. § 23 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích. Za této situace dospěl odvolací soud ke shodnému závěru, jako soud I. stupně, tedy že žalobcům náleží jednorázová náhrada za omezení jejich vlastnického práva, která jim nebyla vyplacena, a ani nemohla být vyplacena v době výstavby vodovodního řadu. Výše této náhrady byla prokázána znaleckým posudkem Ing. Miroslava Žahourka, který ocenil jednorázovou náhradu podle zákona č. 151/1997 Sb. částkou 47.940,- Kč. Soud I. stupně přitom vycházel z ust. § 7 zákona o vodovodech a kanalizacích, tak z úpravy nejbližší - § 58 zákona o vodách, který rovněž upravuje jednorázovou náhradu za zřízení ochranného pásma vodovodního řadu. Odvolací soud zcela odkazuje na správné skutkové i právní závěry soudu I. stupně.

Ze všech těchto důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku ve věci samé podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

Rozsudek soudu I. stupně byl změněn ve výroku o nákladech řízení podle § 220 o.s.ř., neboť poté, kdy ve věci rozhodl soud I. stupně, v průběhu odvolacího řízení, Ústavní soud ČR nálezem uveřejněným pod č. 116/2013 Sb. zrušil vyhlášku č. 484/2000 Sb. Odvolací soud proto rozhodl o nákladech řízení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. Úspěšným žalobcům vznikly před soudem I. stupně náklady zastoupení za 15 hlavních úkonů při dvou zastoupených po 2.356,- Kč, 15 režijních paušálů po 300,- Kč, ztráta času 800,- Kč, dva soudní poplatky po 1.000,- Kč, cestovné 911,20 Kč, DPH 8.726,- Kč, celkem 52.277,- Kč. Tyto náklady uhradí neúspěšný žalovaný.

Podle § 224 odst. 2, § 151 odst.1 o.s.ř., a § 142 odst. 1 o.s.ř. odvolací soud rozhodoval o náhradě nákladů odvolacího řízení. Žalobcům vznikly náklady za dva hlavní úkony po 2.356,- Kč, dva režijní paušály po 300,- Kč, ztráta času 800,- Kč, jízdné 938,- Kč, a DPH 1.481,- Kč, celkem 8.531,- Kč. Rovněž tyto náklady uhradí neúspěšný žalovaný.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení je možno podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu I. stupně k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 21.srpna 2013

JUDr. Eva Dlouhá, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kremlíková